

Sygn. akt II Ka 529/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paulina Jarczak

przy udziale prokuratora Arkadiusza Szewczyka

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2020 r.

sprawy **J. K. s. W.**

oskarżonego z art. 190 §1kk w zw. z art. 12 §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 152/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. w S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 529/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 czerwca 2020 r. sygn. akt II K 152/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	J. K.	Czyn z aktu oskarżenia – fakt niepopelnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu	Wyjaśnienia oskarżonego	330-330v	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	Wyjaśnienia oskarżonego	Oskarżony tezę o tym, że nie popełnił przestępstwa, oparł na twierdzeniu, że gdyby je popełnił, to by się do tego przyznał, podczas gdy okoliczność ta nie może dowodzić jego niewinności. Pozostała część jego wyjaśnień to zasadniczo ocena innych dowodów, która nie mogła jednak wpłynąć znacząco na ocenę całokształtu materiału dowodowego (o czym poniżej).

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1. Obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, w szczególności art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i niepoparte w materiale dowodowym ustalenie, że oskarżony w okresie od 31 października 2019 r. do 6 listopada 2019 r. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groził pozbawieniem życia Prezydentowi Miasta S. A. S., podczas gdy zebrany w sprawie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że wypowiedzenie przez oskarżonego do świadka E. Ś. (1) zwrotu „ja go załatwię”, a kierowane do pokrzywdzonego, wcale nie przesądza, iż tym samym wyartykułowany został przez oskarżonego zamiar zabicia pokrzywdzonego, dlatego że wypowiedzane słowa pozornie są groźbą („zabiję cię, załatwię”), choć w rzeczywistości są to omal potoczne zwroty, wyrażające jedynie stan emocjonalny mówiącego („zabiję go”), a nie rzeczywisty zamiar, decyzję popełnienia zabójstwa lub uszkodzenia ciała, co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w sprawie,

2. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 190 § 1 kk, podczas gdy uwzględnienie w procesie prawnokarnego wartościowania zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego powinno prowadzić, uwzględniając całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności fakt, że oskarżony był niezadowolony ze sposobu prowadzenia przez Urząd Miasta w S. sprawy o lokal socjalny, a przy tym jest człowiekiem nerwowym i wybuchowym, do przyjęcia odmiennych ustaleń faktycznych, w tym w szczególności do przyjęcia, iż słowa wypowiedzane przez oskarżonego nie stanowiły groźby karalnej w myśl art. 190 § 1 kk.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad 1. Wbrew zarzutowi apelacji, Sąd I instancji miał na uwadze wynikające z uznanych za godne wiary nie tylko zeznań świadków, ale i wyjaśnień oskarżonego, okoliczności jego kontaktów z pracownikami Urzędu Miasta S., w tym ich przyczyn i niezadowolenia ze sposobu rozstrzygnięcia w jego indywidualnych sprawach. Skarżący nie kwestionuje przecież negatywnego nastawienia oskarżonego do całego Urzędu oraz Prezydenta Miasta w szczególności, a właśnie to miało być motywem również niekwestionowanego zachowania oskarżonego. Sąd I instancji w zwięzłym uzasadnieniu wyroku nie wskazywał wprawdzie na ustalone motywy postępowania oskarżonego, ale też nie ustalał, by zachowania oskarżonego były oderwane od jakichkolwiek racjonalnych powodów. Wykazywana przez skarżącego okoliczność paradoksalnie przemawia jednak przeciwko oskarżonemu, bowiem wykazuje, że oskarżony nie wyrażał swoich zamiarów bezpodstawnie, dla żartu czy próby wykazania się uliczną elokwencją, ale wpływały z głębszego poczucia pokrzywdzenia, co mogło uzasadniać realizm obaw o istnienie prawdopodobieństwa ich spełnienia. Nie można w tym zakresie zaakceptować podnoszonego przez oskarżonego w toku postępowania argumentu, że nie miał powodu, by w dniu 6 listopada 2019 r. mieć do Prezydenta Miasta pretensję, bo miał już wówczas przyznany lokal socjalny – złożona przez niego kopia decyzji</p>	

w tym przedmiocie wskazuje, że decyzja była wydana dopiero w dniu 8 listopada 2019 r., na wniosek dyrektora MOPR, złożony właśnie w dniu 6 listopada 2019 r.

Skarżący nie wykazał również, by Sąd niewłaściwie ocenił jakkolwiek dowód w sprawie, przedstawiając w zasadzie argumenty, dotyczące niewłaściwych ustaleń, poczynionych na podstawie zgromadzonych dowodów, co do charakteru wypowiedzi i zachowań oskarżonego, w tym jego rzeczywistych zamiarów. W uzasadnieniu apelacji brak jest wskazania, by Sąd bezpodstawnie, nieprawidłowo dał wiarę któremukolwiek z przeprowadzonych dowodów. Trudno więc uznać ten zarzut za uzasadniony. Wprawdzie oskarżony w piśmie procesowym kwestionował wiarygodność zeznań części świadków i na rozprawie odwoławczej obrońca za oskarżonym formułował wnioski dowodowe w tym zakresie, jednakże z uwagi na tok postępowania przed Sądem I instancji oraz kształt zarzutów i kierunek zaskarżenia (i związanie Sądu odwoławczego treścią i granicami zarzutów apelacji, wniesionej przez obrońcę), wnioski te były spóźnione procesowo oraz nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Tym niemniej co do zasady zebrany przed Sądem I instancji materiał dowodowego prowadzi do wniosku, że generalnie jego ocena, dokonana przez Sąd meriti, jest prawidłowa. Wprawdzie rzeczywiście istnieje pewna sprzeczność między zeznaniami E. Ś. (1), która wskazała, że pierwszy raz nóż zobaczyła u oskarżonego w dniu 6 listopada 2019 r., a zeznaniami E. R. (1), wg której ta pierwsza miała jej mówić o nożu już w dniu 31

października 2019 r., po sesji Rady Miasta. Zauważyć jednak należy, że E. R. zeznania składała dopiero w dniu 6 lutego 2020 r. (trzy miesiące po zdarzeniach), a za kolejne cztery miesiące nie pamiętała nawet, że rozmawiała z E. Ś. (1). Za całkowicie zrozumiałe należy zdaniem Sądu uznać, że na długo po stresujących, dynamicznych zdarzeniach świadek R. mogła dokonać w swej pamięci swoistej kompilacji relacji E. Ś. (1) i wydarzeń w trakcie sesji Rady Miasta, co nie zmienia faktu, że zawiadomienie o przestępstwie, związane z groźbami użycia noża i następnie wszystkie zeznania w tym przedmiocie pojawiły się dopiero w dniu 7 listopada 2019 r., jako bezpośrednie następstwo zgłoszonych przez E. Ś. zachowań oskarżonego. Odosobniona pomyłka w zeznaniach E. R., że o nożu słyszała już 31 października 2019 r., nie świadczy w żaden sposób, że nie jest prawdą, iż pozostali świadkowie usłyszeli o tym w dniu 7 listopada 2019 r.

Za niezasadny należało uznać zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych, iż oskarżony wypowiedział groźby pozbawienia A. S. życia, w szczególności już w początkowej dacie przypisanego mu czynu, jak również, że oskarżony rzeczywiście miał taki zamiar. W pierwszej części wskazać należy, że oskarżonemu na podstawie jego kolejnych zachowań przypisano popełnienie jednego czynu, stanowiącego wykonanie z góry powziętego zamiaru artykułowania pod adresem A. S. groźb pozbawienia życia. W dniu 6 listopada 2019 r., gdy oskarżony demonstrował E. Ś. (1) posiadany nóż oświadczając, że zamierza go użyć wobec Prezydenta Miasta (niezależnie od tego, czy użył przy

tym słów „zabiję go” czy „załatwię go”), zdecydowanie nie deklarował on zamiaru innego zachowania, jak tylko ugodzenia Prezydenta Miasta tymże nożem, a mając na uwadze emocjonalne nastawienie oskarżonego, jego poczucie pokrzywdzenia, zdecydowanie wątplić należy, by oskarżony miał na myśli użycie go w sposób umiarkowany – wręcz przeciwnie, jeśli była mowa o „załatwieniu”, to chodzić mogło jedynie o zdecydowane, ostateczne rozwiązanie problemu nie lubianego urzędnika, którego obwiniał o swoje fatalne położenie. Jeśli więc oskarżony deklarował, że nożem załatwi S., w pełni uzasadnione jest stwierdzenie, że zapowiadał on, że użyje wobec osoby Prezydenta Miasta noża w taki sposób, że może on przy tym ponieść śmierć. Jak wynika z zachowań oskarżonego w trakcie sesji Rady Miasta w dniu 31 października 2019 r., nie potrafił on rozpoznać A. S., pytał o to, nie chciał opuścić Sali obrad, domagając się wskazania Prezydenta, jednocześnie wypowiadając treści irracjonalne. Wprawdzie rzeczywiście nie padły wówczas żadne słowa, które mogłyby zostać samodzielnie uznane za groźby bezprawne, jednakże kontekst późniejszych zachowań oskarżonego wskazuje, że oskarżony przemyślenia dotyczące Prezydenta miał już od dłuższego czasu, poprzedzającego jego wynurzenia wobec E. Ś. (1). Trudno przyjąć, że oskarżony wszedł w posiadanie okazywanego noża chwilę przed rozmową z nią, co dodatkowo wskazuje na to, że słowa oskarżonego nie były tylko czczymi przechwałkami, ale wynikiem dłużej trwających, głębszych przemyśleń, które weszły już w fazę wstępnej realizacji (nabycie narzędzia). Tym samym uzasadnione było przyjęcie

konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 § 1 kk, realizowanego od 31 października 2019 r. (gdy oskarżony podjął próbę uzyskania potrzebnych informacji – ustalenia wyglądu Prezydenta i zadeklarowania nieakceptowalnym zachowaniem swojego nieprzyjaznej wobec niego postawy) do 6 listopada 2019 r., kiedy to już wyraźnie zapowiedział, że ma zamiar użyć wobec niego noża w taki sposób, by skutecznie go „załatwić”.

Nie ma racji skarżący podnosząc, że zachowanie oskarżonego nie było realną groźbą karalną. Zarzut ten został sformułowany jako błąd w ustaleniach faktycznych, mimo iż Sąd nie ustalał, czy oskarżony rzeczywiście zamierzał pokrzywdzonego zabić, czy tylko miał zamiar wyraźnie, otwarcie go nastraszyć, by wreszcie pozytywnie rozwiązał jego problem mieszkaniowy. Wbrew tezie apelacji, sprawca groźby nie musi mieć rzeczywistego zamiaru realizacji zachowań, którymi grozi innej osobie – istotne jest, by u pokrzywdzonego taka groźba wywoływała realną, uzasadnioną (również z punktu widzenia postronnego obserwatora) obawę, że może zostać spełniona. Irracjonalne zachowania oskarżonego podczas sesji Rady Miasta, jego starania, by móc zidentyfikować Prezydenta, zaopatrzenie się w nóż, demonstrowany znajomej, która często bywała w Urzędzie Miasta, rozmawiała z wieloma jego pracownikami i mogła jego wyrazy niezadowolenia i próby oddziaływania przekazać dalej, w pełni uzasadniały przeświadczenie, że groźby te mogą zostać przez oskarżonego rzeczywiście zrealizowane. Zauważyć należy, że czynniki te wywołały podjęcie

<p>przez Policję szerokich działań, nastawionych na uchronienie Prezydenta w trakcie zbliżających się uroczystości państwowych przed potencjalnym zagrożeniem ze strony oskarżonego (odmiennie niż zapewne w przypadku wszystkich, wskazywanych przez skarżącego niezadowolonych petentów), co może być w pełni zrozumiałe przy uwzględnieniu wydarzeń z najnowszej historii Polski, dotyczących bezprecedensowych fizycznych ataków na osoby zajmujące eksponowane stanowiska m.in. w organach władzy publicznej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, 2. O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności zarzutów, za niezasadne musiały być uznane wnioski apelacji, zwłaszcza o uchylenie zaskarżonego wyroku, bo w środku zaskarżenia nie została wskazana żadna z pozwalających na to przesłanek.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 kpk i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	na podstawie przepisów art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku I instancji		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana